సక్సెస్

రావినూతల సువర్ణాకన్నన్

అది ఊరికి కాస్త దూరంగా ఉన్న కొండపక్క ఖాళీ స్థలం అందులో ఓ పాతిక పైన చిన్న చిన్న "గుడెశలు" ఉన్నాయ్ వాటిని "గుడిశలు" అనేకన్నా "గూళ్ళు" అంటేనే బావుంటుందేమో!

వాటి యజమాన్లు ఆ చుట్టుపక్కల ముష్టెత్తి బ్రతికే ముష్టివాళ్ళు. పైకి ముష్టి వారిలా ఉన్నా వారి వృత్తి మాత్రం అదొక్కటే కాదు!

అడుక్కోవడానికొచ్చి అవకాశం దొరికితే అందింది పట్టుకుపోయి జల్సాచేసే ప్రబుద్ధులు, ఆడతనమే పెట్టుబడిగా పెట్టి అడ్డమైన తిరుగుళ్ళు తిరిగి అంటురోగాలతో "అలో లక్ష్మణా!" అని ఆక్రోసించే అతివలు, జాతరలు, ఉత్సవాలు జరిగే చోట్ల తప్పనిసరిగా హాజరై అదను చూసుకుని పసిబిడ్డల్ని కైంకర్యంచేసే వృద్ధస్త్రీలు, రకరకాలుగా జీవితాన్ని గడిపేస్తూ తమ తమ రహస్యాల్ని పదిలంగా దాచుకుంటూ కేవలం ముష్టివారిలా మనుగడ సాగిస్తున్నారు!

ఊళ్ళోనివారంతా దాన్ని "ముష్టిగూడెం" అంటారు. ఆ గూడెంలో దాదాపు యాభై, అరవై మంది జనాభా వుండచ్చు కానీ కుంటీ, గుడ్డీ, మూగా, చెవిటీ లాంటి అవకరాలు ఉన్నవారు తప్ప సర్వాంగాలూ సవ్యంగా ఉన్నవారు ఒక్కరూ లేరు! వాళ్ళ కుక్కలు మాత్రం ఏ అవకరం లేకుండా వాళ్ళు పడేసే ముష్టితిండికే తెగబలిసి, ఆ ప్రాంతాలకి బైటవార్ని రానీకుండా కావలా కాసి తమ యజమానులపై విశ్వాసం ప్రకటించుకుంటాయి

ఎండకి ఎండి, వానకి తడిసి ఆ మురికికూపమే ఇంద్ర భవనంలా భావిస్తూ కనిపించిన ఆహారాన్నే పరమాన్నంలా భుజిస్తూ, సిగ్గు, లజ్జల్లాంటిది ఆమడదూరాన నెట్టేసి ఆ గుడిశల చాటునో, లేదా నిండా మూడు గజాలు లేని ఆ గుడిశల్లోపలో తమ కామదాహాన్ని తీర్చుకుంటూ జీవించే ఆ జీవుల్ని చూస్తుంటే మురుగులో ఈదుతున్న లోక పురుగులు గుర్తొస్తాయి.

అయితే అందరికీ ఓటు హక్కుంది! ఉట్టి రోజుల్లో పట్టెడు మెతుకులుగానీ, గుప్పెడు గింజలు గానీ విదిలించని ప్రభుద్ధులు ఎలక్షన్స్ ముందు మాత్రం పాపం!... చాలా జాలిపడతారు.

ముష్టివారందరికీ కూడా స్వంత ఇళ్ళు, వృత్తులు చేసుకోవడానికి ధనసహాయం ఇచ్చితీరుతామని వాగ్దానాలు చేసేస్తారు. అంతర్జాతీయ అంగవైకల్యాల సంవత్సరం కనుక... ఇంకా అనేక సదుపాయాలు చేయిస్తామని ప్రమాణాలు చేసేస్తారు.

అలాంటి గూడేనికి మకుటంలేని మహారాజా పోలిగాడు. వాడికి దాదాపు ముప్ఫయి సంవత్సరాలుంటాయి. భీమసేనుణ్ణి సైతం చిత్తుగా ఓడించ గలనన్న కండబలం, గుండెబలం ఉన్నాయి. వాడి మాటకి ఎదురులేదు. ఎవరేవైపు అడుక్కోవడానికి వెళ్ళాల్సింది వాడే నిర్ణయించాలి

వాడికి చాలా తెలివుంది, ఆరోగ్యం వుంది, అన్నింటికీ మించిన తెగింపు వుంది. లేనిదల్లా ఓ కన్ను, ఓ కాలు. అయినా అందరికీ వాడంటే భయభక్తులున్నాయి కుక్కలికూడ తెలుసు వాడి ప్రజ్ఞ.

వాడి చంకలో కర్రలు టకటకలాడించుకుంటూ వస్తుంటే, చక్రవర్తి పంచకళ్యాణి అధిరోహించి ఠీవిగా వస్తున్నట్టుండేది కాదు! అలా అనిపించేది వారికి

ఆ రోజు గూడెంలో పిల్లా, పెద్దా అంతా చాలా హడావిడిగా ఉన్నారు. మగవాళ్ళు అంతా అడుక్కోడానికి వెళ్ళిపోయారు ఒక్క పోలిగాడు తప్ప ఆడవారంతా ఇళ్ళల్లోనే ఉండిపోయారు కారణం —

పోలిగాడి భార్య లచ్చి కాన్పునొప్పులు పడుతోంది పెళ్ళయి పదేళ్ళు దాటినా సంతానం కలగని ఆమెకీ కాన్పు అపురూపంగా వుంది.

గుడిసెలోంచి లచ్చి కేకలు రాను రాను పెద్దవవుతున్నాయి. "ముసిలీ! ... ఏందే? దీనికింకా కానుపు కానేదు?" భార్య అరుపులు వింటున్న పోలిగాడు బైట్నుంచే అరిచాడు ఆదుర్దాగా గుడిసెలో లచ్చి దగ్గరున్న ముసలమ్మతో.

"ఓరి నీ సోద్దెం గూలా! నీ కన్నితొందరేరా! అసలిది కానుపనుకున్నావా, నేక కడుపునిండా గెంజి తాగినా 'ఆకలమ్మో!' అంటూ అరిసే అరుపనుకున్నావా?" చనువుగా మందలించిందామె.

"అదికాదే! కానుపు గదా. కట్టమైతే..."

"అరె పోలీ! నువ్వాకాడికి పో! అసలు నువ్వెందుకున్నావ్‌రా ఈడ?" తల్లి గదిమింది.

పోలీగాడు బుర్రగోక్కుని కర్రలు టకటక కొట్టుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు

* * *

ఆ మర్నాడు.

గూడెమంతా విచారంగా, మౌనంగా ఉంది.

ఉండి ఉండి పొలిగాడి తల్లితీసే బుడిబుడి దీర్ఘాలు, "నీయమ్మ నువ్ నోరు మూస్తావా నేదా?" అన్న కొడుకు గద్దింపులు తప్ప మరే శబ్దం లేదు

"అరి బగమంతుడా!.. ఈ నలుసుమీన ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకున్నరా!. మాకింత అన్నాయం సేస్తావని కన్నోకూడా అనుకోనేదురా తండిరీ!..." ముక్కు చీదేస్తూనే వుంది ముసల్ది.

"ఇదో ముసిల్దానా!. నువ్వొల్లకు! మనసక్సెస్ కిస్టిగోడితో సెప్పినాను. ఆడు ఈల్జూసుకుని వస్తానన్నాడె. నువ్వినోగా గొంతు చించుకోమాక!..." కాస్త అనునయంగానూ కాస్త కోపంగానూ చెప్పాడు పోలిగాడు.

గుడిశలో గోనెపట్టామీద పడుకున్న లచ్చి కళ్ళల్లోంచి నీరు ధారగా ప్రవహించి జుట్టును

తడిపేస్తోంది. భర్త మాటలు విన్న ఆమె ఒణికి పోయింది. అప్రయత్నంగా పక్కలోని బిడ్డను చూసుకుంది. వాడు ఈ లోకంతో ఏమీ సంబంధం లేనట్టు అమ్మ డొక్కలో ఒదిగి హాయిగా నిద్ర పోతున్నాడు.

మూడురోజులు గడిచిపోయాయి.

అందరూ తలో జోలె, బొచ్చె పుచ్చుకుని వూరికేసి వెళ్ళిపోయారు. ముసల్ది, లచ్చి ఇంటి పట్టునే ఉండిపోయారు. ముసల్ది ఏదో గొణుగుతూనే ఉంది కోడలికి పుట్టిన బిడ్డ గురించి. "నాకు తోడంటూ వుండకుండా ఈ ముసిల్దికూడా పోతే బాగుండేది!" అనుకుంది లచ్చి.

కాని బైమలో పోలిగాడు తూలుకుంటూ వచ్చాడు. "ఏందిరా పోలీ?" ఆదుర్దాగా అడిగింది.

"కూసంత జొరం కాసినాదే!... కూసేపు తొంగుంటే అదే పోతది" అంటూ ఆ గుడిశలోనే ఇరుక్కున్నట్టు భార్య పక్కనే నడుంవాల్చాడు పోలిగాడు. ముసిల్ది ఏదో గొణుక్కుంటూ బైట దూరంగా కూర్చుని ఈతాకుల చాప అల్లుతోంది.

"మావాఁ!"

"ఏందే?" మూసిన కళ్ళు తెరిచి నిరసంగా అన్నాడు పోలిగాడు.

"కూసంత టీ నీల్లు తాగనేక పోయావా?" అంది లచ్చి భర్త తల నిమురుతూ.

"తాగినానే!... ఓ మందు బిల్లకూడా ఏసుకున్నా" తిరిగి కళ్ళుమూసుకున్నాడు.

"మావాఁ..."

"ఏందే. ?" వింతగా చూశాడు పోలిగాడు.

"నేనో మాట అంటాను కోప్పడవుగా?" ఇంతకన్న మంచి సమయం రాదనుకున్న లచ్చి మనసులోని మాట బైటపెట్టాలని తహతహలాడి పోతోంది.

"కోప్పడతానా ? . ఏందే అది...?" భార్యకేసి తిరిగి ప్రేమగా మీద చెయ్యి వేశాడు పోలిగాడు.

"మన. . బాబుని సూసినావా. ఆ శంద్రుల్లా నేడూ?" ప్రేమగా పసివాణ్ణి చూస్తూ అంది.

"నిజమేనే లచ్చీ!.. ఆ సందమామకన్న అందంగా ఉన్నాడు నా కొడుకు."

"నిజం?" ఆశతో తళుక్కుమన్నాయి లచ్చి కళ్ళు.

"అవును!... ఆ సందమామకి మచ్చుంది. మరి నా కొడుక్కి?... మచ్చనేదు!" గర్వంగా నవ్వేడు పోలిగాడు.

"మ...రి... అత్త..."

"ఛ! దాని మాటలు పట్టించుకోమాక!" ఓదార్పుగా అన్నాడు పోలిగాడు.

"మా...వా... అయితే..." మెల్లగా అంది లచ్చి.

"అయితే?..."

"మనం... బాబుని... ఆ కుష్టు కిష్టిగోడికి సూపించద్దు మావా!... నీ కాల్లట్టుకుంటా!" లచ్చి కంఠం వణికింది.

"లచ్చీ!..."

"అవును... మావాఁ!... మన బాబు మచ్చనేని సందమామ!" బాబు తల నిమురుతూ అంది లచ్చి.

"సరి! సరి!... నువ్వు తొంగో!... నా కసనే ఒల్లు బానేదు!" తీవ్రంగా అన్నాడు పోలిగాడు.

అతని కంఠంలో వచ్చిన మార్పుకి వునూరు మంది లచ్చి. సంవత్సరం క్రిందట జరిగిన సంఘటన ఆమె కళ్ళెదుట వికటాట్టహాసం చేసింది.

తమ గుడిశ పక్క గుడిశలో వుండే గుడ్డి మంగమ్మకి కవల పిల్లలు పుట్టారు. ఇద్దరు పుట్టినందుకు ఆనందించినా ఏ అవకరం లేకుండా పుట్టినందుకు కాస్సేపు బాధపడి ఈ సక్రస్ కిష్టిగాడిచేత ఓ పిల్లకి కళ్ళూ, ఓ పిల్లకి కాళ్ళూ తీయించేసి వారిమీద సంపాదించిన డబ్బుతో హాయిగా బ్రతికేస్తున్నారు. అడపాదడపా ఓ పిల్లని మరో పేట ముష్టివారికి అద్దెకివ్వడం కూడ కద్దు.

సమస్త రోగాలు వున్నవారికి సవ్యమైన బిడ్డలు పుట్టడం అరుదే! కానీ వారి అదృష్టమో, దురదృష్టమో ఒకరిద్దరికి మంచి పిల్లలు పుట్టినా ఈ పెద్దలు సవ్యంగా బ్రతకనీయరు.

ఆ రోజు ఆ కవలల దుస్థితి చూసిన లచ్చి హృదయం ద్రవించిపోయింది. వారి ఆర్తనాదాలు ఏ దైవానికీ వినిపించలేదు. చెయ్యని నేరానికి శిక్ష అనుభవిస్తున్న ఆ పసివార్ని కాపాడటానికి ఏ చట్టం ముందుకు రాలేదు. ఏ జాలిగుండె ఆ దారుణాన్ని ఆపలేదు!

ఆ పసివాళ్ళు, కళ్ళులేక, కాళ్ళులేక అల్లాడి పోతూంటే ఆ తల్లి సంగతి ఏమోగానీ లచ్చి మాత్రం విలవిల్లాడిపోయింది.

అదంతా గుర్తొచ్చిన లచ్చి ఒణికిపోయింది. "ఎలా? నా బిడ్డని కాపాడుకోవడం ఎలా? తను కుంటిది, కాలు కాస్త ఈడుస్తున్నా, ఎడం చెయ్యి అసలు పని చెయ్యదు. వేలాడిపోతుంది" కుమిలి పోయింది.

ఆమె యెంతో అందంగా వుంటుంది. ఎవరికి, ఎప్పుడు ఎక్కడ పుట్టిందో తెలియదు. ముసల్ది చెప్పడం నాలుగేళ్ళ వయసులో ఎక్కడో తిరునాళ్ళలో దొరికిందని. కానీ తనే ఎత్తుకొచ్చి చెయ్యి విరిపించేసిందని లచ్చి నమ్మకం.

ఇన్నాళ్ళూ ముష్టిదానిలానే బ్రతికింది. ముష్టిదాని కొడుకుని కట్టుకుంది. కానీ చాలా మందిలా ఆమె పరాయి మగాడివంక చూసైనా ఎరగదు. బహుశా అది ఆమె రక్తంలోనే వుందేమో!

ముసల్ది, పోలిగాడు కూడా కొన్నిసార్లు ఆమెని అడ్డం పెట్టుకుని పొమ్ము చేసుకోవాలని చూసినా ఆమె చావనన్నా చస్తానుగానీ ఈ ఘోరం చెయ్యననడంతో విధిలేక ఊరుకున్నారు.

ఇన్నాళ్ళకి కడుపు పండినందుకు ఆమె పడ్డ సంతోషమంతా ఆవిరైపోయింది. తన బంగారు బాబుని రక్షించడానికి మార్గం లేని లచ్చి అల్లాడి పోయింది.

"ఎలా? ఈ బాబుని ఆ కిష్టిగాడి కళ్ళ బడకుండా చెయ్యడం ఎలా?" రాత్రింబవళ్ళు ఇదే ఆలోచన! ఆ కుష్టు కిష్టయ్య పేరెత్తితేనే ఆమెకి పరమ అసహ్యం! భయంతో కోపంతో ఒళ్ళు వణికి పోతుంది. అలాంటిది వాడు తన బాబుని చూసి 'అమ్మో!' భయంతో ఆమె గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటూంది.

వాడిపేరు కిష్టయ్య! వాడికి కుష్టు ముదిరి పోయి వళ్ళంతా పుళ్ళతో ఉ. వాడికి లచ్చిమీద తెగమోజు.

ఎప్పుడు ఎలా మొదలు పెట్టా గానీ కన్నుతీసినందుకోరేటు, కాలుకోరేటు, రేటు. ఇలా అప్పుడప్పుడు కన్సషన్ ఒ ఇస్తూంటాడు

కర్మజాలక ఎవరైనా "ఇదేమిటి ఇది మహాపాపం గదూ" అంటే పెళ్ళున నవ్వేసి, "పాపం! ఏది పాపం?. అనుకుంటే అన్నీ పాపాలే!.. ఎవరి వృత్తి వారిది! కటికోడి వృత్తి కటికోడిది ఆ మాటకొస్తే మీరంతా ఈ పాపాన్ని నా చేత ఎందుకు చేయిస్తున్నారు?.. అది నా వృత్తి కాబట్టి!... మీరుచేస్తే పాపం అనుకుని. అంతెందుకు వురేసేవోడిదీ ఉద్యోగమే! అమ్మో! అంతమందిని చంపుతావు పాపంగాదూ?" అంటే ఆ పనెవురు సేస్తారు?" అంటూ పెద్ద లెక్చర్ ఇస్తూంటాడు

అన్నింటికన్న వాడిమాట తమాషాగా వుంటుంది. వీళ్ళందరికన్న కాస్త స్వచ్ఛంగా మాట్లాడతాడు వాడి ఊతపదం సక్రస్!... ఏది మాట్లాడినా సక్రస్ అనేమాట రాకుండా మాట్లాడడు. అతని రేట్లు, బేరాలుచూస్తే అతనితల పగలగొట్టాలన్నంత కోపం వస్తుంది లచ్చికి. "సక్రస్ సచ్చినోడు!" గొణుక్కుంటుంది.

ఈ రోజు ఆ విషఘడియ ఆమెకే వచ్చింది. "చంద్రునిలో మచ్చలా తన బాబుక్కూడా ఓ మచ్చ వుండకూడదూ' అనుకుంది బేలగా తెల్లవార్లూ ఏడుస్తూనేవుంది లచ్చి.

కాస్త కునుకుపడితే చాలు తన బాబు కళ్ళు, కాళ్ళు లేక "అమ్మ! అమ్మ!" అని తడుముకుంటూ హృదయవిదారకంగా ఏడుస్తున్నట్టు కలలు!

* * *

"సక్రస్!... మనం ఏ పని ముట్టుకున్నా సక్రస్!" రీవిగా నవ్వాడు కిష్టయ్య.

"ఇదిగో కిష్టయ్యా! ఆడిగ్గానీ రెండు కల్లు తీసేస్తివా నీ రునం ఉంచుకోం. చక్కదనాల ఈ మొగానికి ఆ కల్లుగనా లేకుంటే పతిదొరకీ పుట్టేడు జాలి! ఇంక అంతా బంగారవే!" ప్యూచర్ తల్చుకుని తన్మయత్వంగా అంది ముసల్ది.

"అలాగే!... నేనట్టుకున్న పని ఏనాడన్నా కాకుండా పోయిందా? ఆఁ. రేపు సాయంత్రం వస్తాను. ఇయ్యాల ఇలాంటిదే మరో కేసుంది." పెద్ద సర్జన్‌లా పోజు పెట్టి, గర్వంగా కాలరెత్తుకుంటూ నిష్క్రమించాడు కుష్టు కిష్టయ్య.

అతను వెళ్ళగానే భర్తతోనూ, అత్తతోనూ పోట్లాడింది లచ్చి "నేను కష్టపడి ఆణ్ణి, మిమ్మల్ని కూడా పోసిస్తా" అంది. కాళ్ళు పట్టుకుంది.

అన్నింటికీ పోలిగాడు పడీపడీ నవ్వాడు.

"ఎంత పిచ్చిదానివే లచ్చీ!... అవిటోల్లదేనే ఈ రోజులు! అసలు నీకు తెల్సా? ఇది... ఇకలాంగుల సమ్మత్సరమంట! అంటే మనం ఏదడిగితే అదే ఇచ్చేత్తుందంట పెబుత్వం!

మనం ఇలా బతుకుతున్నావంటే ఏటి? మనకున్న ఈ నొపాలు గదూ? దుక్కలాగున్నోడు ముష్టడిగితే "నయ్యాల!... యద్దునాగున్నావ్ కష్టం జేసుకోక అడుక్కుంతవ్‌రా?" అని మెడట్టు గెంటుతారు.

మనకలాగాదే!... ఓ అమ్మగాపోతే ఓ అమ్మ జాలదుతుంది." జీవిత సత్యం కాచి వడబోసినట్టు చెప్పాడు పోలిగాడు.

ఎన్ని విధాల చెప్పినా వినని భర్తని చూసి ఖిన్నురాలైపోయింది లచ్చి. "ఈ రాత్రి తెల్లవార కుండా వుంటే ఎంత బాగుండు?" అనుకుంది.

"రేపు నా బాబు గుడ్డోడైపోతాడు! కన్నుగానక భయంతో ఏడుస్తాడు! ఎలా... ఎలా ఆపాలి? పోనీ.. పోలీసోళ్ళతో సెపితే? కానీ... తను కదిలేదెలా? అడుగేస్తే వంద కల్లు సూస్తాయే!... అయితే మరేటి దారి?. నా బిడ్డ గుడ్డోడైపోవాల్సిందేనా?

నేదు!.. ఈన్నేదు! ఈ ముష్టిబతుకు నా బిడ్డని బతకనీను! ఎలాగైనా సరే ఈ గుడ్డి జీవితాన్నించి ఆణ్ణి బైటికి నాగితీరుతాను!

అవును! . ఈసారి సక్సస్ ఆ కిష్టిగోడిది కాదు! .. నాది! .. నాదే గెలుపు! అంత సేతకా పోతే ఆణ్ణి సంపి నేను సస్తానుగానీ గుడ్డోడిగా మాత్రం సూడను!" దృఢ నిశ్చయం చేసుకున్న లచ్చి ఈ వలయంలోంచి ఎలా బయటపడాలో ఆలోచించి, ఆలోచించి ఓ పథకం తయారు చేసుకుంది.

అర్ధరాత్రి ఒంటిగంట దాటింది. వేసవి వేడిని భరించలేనివారంతా ఆరుబైటే చాపలు, చింకిగోనెలు వేసుకుని ఆదమరిచి నిద్రపోతున్నారు. ఎంత ఉక్కగా వున్నా బాలెంతరాలైన లచ్చిని మాత్రం గుడిశ దాటి రానీలేదు

మెల్లగా లేచింది లచ్చి. సిద్ధంగా ఉంచుకున్న ఓ చీరముక్కని మెలితిప్పి తన ఎడం ముంజేతికి కుడిచేత్తో, నోటి సహాయంతో గట్టిగా బిగించింది. పసివాణ్ణి ఎదమీదికి లాక్కుని ముంజేతికి కట్టిన గుడ్డని చుట్టు తిప్పి మళ్ళీ అదే చేతి జబ్బమీద కట్టింది అంటే ఆమె చలనంలేని చేతిలో బాబు బంధితుడైనాడన్నమాట!

వాడికి తల్లి ఎదమీద మరీ హాయిగా వుందేమో ఆదమరచి పడుకున్నాడు.

మెల్లగా నిల్చుని మూలనున్న చిన్న కర్ర అందుకుని మెల్లగా గుడిసెనుండి బయటపడి తల వంచుకుని చకచక అడుగులు వేస్తోంది.

వెన్నెల పిండారబోసినట్టుంది. ఎందుకో హఠాత్తుగా కళ్ళు తెరిచిన ముసల్ది దూరంగా పరుగులాంటి నడకతో ఎవరో వెడుతున్నట్లు కనిపించి కీచుగా అరిచింది.

ఆ అరుపుకి తుళ్ళిపడ్డ కుక్కలు గొల్లు మన్నాయి.

"ఏందన్!" చిరాగ్గా అన్నాడు పోలిగాడు ఆవలిస్తూ.

"అరె! పోలీ!"

"ఏందే? నియ్యమ్మ .. నువ్ నిదరోవు. మమ్మల్ని పడుకోనీవ్!" చిరాగ్గా అని మరోవైపు వత్తిగిలాడు పోలిగాడు. తల్లి అప్పుడప్పుడు అలా రాత్రిపూట లేచి ఏదో చప్పుడైంది అనడం కద్దు. అందుకే వాడంతగా పట్టించుకోలేదు.

"అరి సచ్చినోడా! నెగరా! అటో పాలి సూడు. దొంగోడ్రా!" వాణ్ణి కుదిపి కూర్చోపెట్టింది ముసల్ది.

సక్సెస్

పోలిగాడి నిద్ర ఎగిరి చక్కాపోయింది క్షణాల్లో అందరూ లేచారు. అప్పటికే లచ్చి చాలా దూరం వెళ్ళింది. వూరికీ గూడేనికీ మధ్య ఓ బ్రిడ్జి వుంది. దానికింద పొంగులు పారే నీరు చూసేవారికి భయభ్రాంతుల్ని చేస్తుంది.

"ఎవురది?" అరుస్తూ వెంటబడ్డారు గూడెంవారు మొత్తం.

వెనక తనని తరుముకొస్తున్నట్టు వస్తున్న వాళ్ళని చూసి గుండె ఝల్లుమంది లచ్చికి. ఎక్కడ లేని ఓపిక తెచ్చుకుని పరుగు ప్రారంభించింది.

అంతవరకు ఎవరో దొంగ అనుకున్న వారందరికీ ఆ పారిపోయేది లచ్చేనని స్పష్టమైపోయింది

"నయ్యాల! దొంగనంజ! ఎంత దయిర్నమే నీకు? నా కెరకనేకుండా పారిపోయి నువ్ బతుకు దామనే?" నిప్పులు కురిపిస్తూ కర్ర సాయంతో పరుగు ప్రారంభించాడు పోలిగాడు

"అవునొరేయ్! మన పెంటిపిల్లగోడికి కాలు దీపిస్తే పోలీసోలకి జెప్పమందంట!" అగ్నిలో ఆజ్యం పోసింది ముసల్ది.

నా కవిత!

ఎదలో ఉబుకుతుందొక భావం
హృదయ స్పందన దానికి జీవం
అప్పుడే అవుతుందది కవితా గానం
ప్రజాదరణే దానికి నిజమైన ప్రాణం!

— వీయస్సెస్పీ కవిత

"ఏందీ? ... పోలీసోల్లకి జెప్పాలా? నయ్యాల! దీనికే పోలీసోడు అడ్డవడతాడో సూస్తాను" కోపంతో రెచ్చిపోయిన పోలిగాడు చేతిలోని కర్ర బలంగా లచ్చికేసి విసిరాడు.

అందరిలోను ఆవేశం పెరిగిపోయింది. దొరికితే ఏ కీలుకాకీలు విరిచి పారేసేలా వున్నారు.

పోలిగాడు విసిరిన కర్ర కాలికి తగిలి తూలి పడబోయి నిలదొక్కుకున్న లచ్చి ఆయాసంతో ఒగురుస్తూనే పరుగువేగం పెంచింది.

కాలికి తగిలిన దెబ్బ ప్రాణభీతిముందు తలవంచి నెప్పి అనే పదాన్ని వెనక్కి నెట్టేసింది.

ఈ వత్తిడికి చిరాకు కలిగినబాబు ఏడుపు ప్రారంభమై అది వెంటనే గుక్కలా మారింది. మెలకువ వాడి ఆకలిని రెచ్చగొట్టింది.

బాబు ఏడుపు ఆపడానికి స్తనం తీసి నోటికందించాలనే ప్రయత్నాన్ని విరమించి, ఏ క్షణాన వారి కర్రలు తననెత్తి పగలగొడతాయో అన్న భీతాహంతో వాడి ఏడుపుని లక్ష్యపెట్టకుండా పరుగు సాగించింది లచ్చి.

ఆమె అవిటిఅవయవాలు స్వాధీనంతప్పుతున్నాయి. ఒళ్ళంతా చమటలు!... బాబు ఏడుపు!... ఎలాగైనా బ్రిడ్జి దాటేస్తే తన ధ్యేయం తీరినట్టే ఆ పై ఎవరూ ఏం చెయ్యలేరు. తన ధ్యేయమల్లా ఆ బ్రిడ్జి దాటెయ్యాలి! అవయవల్ని స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకోవడానికి బ్రహ్మ ప్రయత్నం చేస్తోంది

హఠాత్తుగా పోలిగాడు కసితో విసిరిన రాయి తలకి తగిలి శివుని తలమీదినుంచి ప్రవహించే గంగలా రక్తం ప్రవహించింది.

క్షణాల్లో రక్తం వరదలై ప్రవహించి లచ్చి బట్టలన్నీ తడిసిపోయాయి పసివాడి ముఖమంతా రక్తమే!.

కళ్ళు బైర్లు కమ్ముతున్న లచ్చి అలాగే తూలుతూ బ్రిడ్జిమీదికి వచ్చేసింది

అవిటి చేతిలో, బందితుడై గుక్కపెట్టి ఏడుస్తున్న పసివాడు టక్కున ఏడుపు మానేశాడు

అంతవరకు ఆకలితో తల్లి స్తనాలకోసం ఆత్రుతగా వెతుక్కుంటున్న వాడి నోటో రక్తధార పడింది. ఆకలి చల్లార్చుకోవడానికి అవకాశం లభించింది.

అది అమ్మ స్తనంలోని క్షీరమో, కాక తల్లి తలమీద నుంచి ప్రవహించే రుధిరమో వాడికి తెలియదు వాడికి తెలిసిందల్లా ఆకలి!

రక్తంతో ఒళ్ళు, ముఖం తడిసిపోయినా వాడు ఆ రక్తాన్ని చప్పరించడం మానలేదు!

ఎంత చిత్రం! పుట్టిన మరుక్షణం నుంచి ఆహారం కోసం ఎంత ఆరాటం! ఆకలి తీర్చుకోవడాని కెంత తపన! ప్రతి ప్రాణి లేచినది మొదలు ఎన్ని విన్యాసాలు చేసినా ఈ జానెడు పొట్టనింపుకోవడానికే కదా!

"ఆగు!" బ్రిడ్జిమీదికొచ్చేసిన జనం అరిచారు

ఒక్కసారి వెనుతిరిగి చూసింది లచ్చి. లేడిపిల్ల మీదికి దూకడానికి సిద్ధంగా ఉన్న తోడేళ్ళమందలా కనిపించారామె కళ్ళకి. ఆమెకీ వారికీ ఇరవైగజాల దూరం మాత్రమే ఉంది అప్పటికింకా బ్రిడ్జి మధ్యనే వుంది లచ్చి.

"అయిపోయింది! ఇంక నడిచే శక్తిలేదు!" అనుకున్న లచ్చి ఓసారి పసివాణ్ణి చూసుకుంది పరిస్థితి ఊహించి పిచ్చిగా నవ్వింది పసివాణ్ణి ఎడాపెడా ముద్దులతో ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసింది. వాణ్ణి గట్టిగా హృదయానికి హత్తుకుంది.

"అయిపోయింది! నేనే గెలిశాను! గెలుపు నాదే! ఆ కుష్టుకిష్టయ్యది ఓటమి! నా కొడుకు గుడ్డోడు కాదు!" పిచ్చిగా అరిచింది. దాని అరుపుకి పరిసరాలు ప్రతిధ్వనించాయి.

లచ్చి ప్రవర్తనకి బిత్తరబోయిన జనం ఓ క్షణం ఆగారు. "లచ్చీ!" అరిచాడు పోలిగాడు అయోమయంగా.

వికృతంగా నవ్వింది లచ్చి.

"అవున్రా! గెలుపునాది! సక్సస్! నాదే సక్సస్! ముసిల్దానిది ఓటమి! కాదు! ఆ భగవంతుడిదే ఓటమి! నాది కాదు! నాది.. నాది... సక్సస్!" ఆమె అరుపులు గాల్లో కలిసిపోయాయి. లచ్చిని, ఆమె బిడ్డని పొంగులువారి ప్రవహిస్తున్న కృష్ణమ్మతల్లి తన కౌగిలిలోకి ఆప్యాయంగా తీసుకుంది.

"సక్సస్! సక్సస్! సక్సస్!"

కిష్టిగాడి నోట పదేపదే విన్న 'సక్సస్' అన్న పదం లచ్చినోట స్పష్టంగా పలికి ఆ పరిసరాల్లో ఇంకా ప్రతిధ్వనిస్తూనే ఉంది!